

La rîuri, la izvoare
(Psalmul 104)

La rîuri, la izvoare, a Lui viețuitoare
Se-adună însetate de pe a lor cărări.
Mulțimi de căprioare și păsări zburătoare,
Se-adună la izvoare din mari îndepărtări.

Cor:

Pămîntul e-mbrăcat în sărbătoare,
Cu flori frumoase, cu viețuitoare.
Cu rîuri minunte, cu izvoare,
Cu munți înalți și gheață și ninsoare.

Căci Domnul udă munții în zori de dimineață,
Și văile sînt pline cu iarbă pentru miei.
Ca să le deie hrană, ca să le dea viață,
Căci Dumnezeu mare grijește și de ei.

În marea cea albastră, priviți leviatanul
Cum trece printre valuri iar oameni-l privesc,
Iar munții înspre ceruri, se-nalță sus vulcanul,
Cu toate, pretutindeni, pe Domnul îl vestesc.

Cînd se coboară seara, tot felul de jivine
Se duc să-și caute hrana, căci oamenii-au plecat.
Prin văi și pe coline, cîmpiile sînt pline,
Iar cînd coboară zorii, ele s-au săturat.

La stele și la lună, prin ploi și prin furtună
Cu toate se adună să pască pe cîmpii.
Iar cînd coboară zorii, pe cîmpuri lucrătorii
Ei vin cu-a lor unelte, femei, bărbați, copii.

O Doamne, ce frumoasă e marea Ta lucrare
Și pe pămînt, și-n ape, și sus în depărtări.
Și cedri, și izvoare, și păsări zburătoare,
Minuni fără de număr, și jos și sus în zări.

Cînd El 'și-ntinde mîna, cu toate înfloresc,
Împodobind pămîntul cu dar Dumnezeiesc.
Și glas de păsărele, și ape și uscat,
Și cerul plin cu stele, îi cîntă neîncetat.

De-aceea Doamne Ție și eu îți voi cînta,
Și marea-Ți bunătate nicicînd n-o voi uita.
Căci pentru noi pe toate, și rîuri, și uscat,
Din dragostea Ta mare, Tu nouă ni le-ai dat.

Amin